

a jest souhlasiti i s názorem rekursního soudu, že vymáhající věřitel v exekučním návrhu dostatečně nedolíčil ani vznik svého oddělného práva, k němuž se prý povinná firma smluvně zavázala, neurčitým tvrzením o stavebních nabídkách povinné strany, ani že byl na stavbách spolupracujícím živnostníkem a že vymáhaná pohledávka mu z takového právního poměru vznikla. Poněvadž tyto okolnosti byly podle povahy případu důležité pro opatření, která i soud exekuci povolující i soud exekuční měly vydati pro vedení exekuce (§ 54 čís. 3 ex. ř.), a před rozhodnutím o návrhu na povolení exekuce není soud oprávněn konati šetření (§ 55 druhý odstavec druhá věta ex. ř.), bylo exekuční návrh zamítnouti již proto, že nevyhovoval zákonu (§ 54 čís. 3 ex. ř.).

Čís. 11048.

Rozhoduje o povolení exekuce, může rekursní soud hleděti ke spisům vyrovnacího řízení o dlužníkově jmění jen tehdy, nebylo-li vyrovnací řízení v době podání exekučního návrhu ještě právoplatně ukončeno. Byl-li exekuční návrh podán již po právoplatném ukončení vyrovnacího řízení, nemůže rekursní soud k vyrovnání přihlížeti, nýbrž jest ponechati dlužníku, by se bránil příslušnými právními prostředky, jimiž však není rekurs.

(Rozh. ze dne 2. října 1931, R I 683/31.)

Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Stěžovatel vytýká, že rekursní soud neměl přihlížeti k vývodům dlužníkově rekursu, jímž napadl povolení exekuce prvním soudem proto, že prý bylo nesprávné vzhledem k obsahu soudního vyrovnání, které byl dlužník mezi tím provedl se svými věřiteli. Výtka jest odůvodněna. Úkolem rekursního soudu bylo přezkoumati usnesení prvního soudu, což se však mohlo státi jen na tom skutkovém podkladě, na jehož základě mělo býti a také bylo vydáno první rozhodnutí, tedy podle §§ 3 a 7 ex. ř. na základě exekučního návrhu a předloženého exekučního titulu. Rekursní soud přihlížel ke spisům vyrovnacího řízení, avšak neprávem, poněvadž by mohl k nim hleděti jen, kdyby vyrovnací řízení v čase podání exekučního návrhu nebylo ještě právoplatně ukončeno. Avšak podle § 60 vyr. ř. slov. přísluší proti výroku o schválení vyrovnání rekurs do patnácti dnů od jeho uveřejnění v úředních novinách, a to ohledně všech účastníků ode dne prvního uveřejnění počínajíc. V souzeném případě bylo uveřejněno usnesení o potvrzení vyrovnání datované ze dne 25. září 1930 v úředních novinách dne 5. prosince 1930, uběhla tedy lhůta k rekursu proti němu dne 20. prosince 1930. An exekuční návrh byl podán dne 23. prosince 1930, byl podán až po právo-

platném potvrzení vyrovnání a nesmělo se tudíž již k vyrovnání přihlížeti, nýbrž jest ponechati dlužníku, by se bránil příslušnými přípustnými právními prostředky, jimiž však není rekurs.

Čís. 11049.

Poznamenáno-li na žádost knihovního věřitele při jeho úvěrových hypotékách, že jsou vyčerpány určitými vykonatelnými pohledávkami, nemůže knihovní věřitel při rozvrhu nejvyššího podání za zavazenou nemovitost účtovat v rámci úvěrových pohledávek jiné pohledávky a pro vykonatelné, v poznámce uvedené pohledávky uplatňovati své právo na uspokojení v pořadí poznámky o zahájení dražebního řízení.

(Rozh. ze dne 2. října 1931, R I 718/31.)

Pro vymáhající věřitelku bylo na vydražených nemovitostech vloženo zástavní právo pro úvěrní pohledávky 500.000 Kč a 100.000 Kč s příslušenstvím, celkem úhrnně do výše 624.000 Kč. Napotom bylo k žádosti vymáhající věřitelky v pozemkové knize poznamenáno, že úvěrové pohledávky jsou plně vyčerpány a že jsou vykonatelné. K rozvrhu nejvyššího podání přihlásila vymáhající věřitelka kromě svých vykonatelných pohledávek i pohledávku (úroků z prodlení a dalších úroků z nich), jež nebyla kryta exekučními tituly. Tuto pohledávku, nekrytou exekučními tituly, žádala vymáhající věřitelka v rámci úvěrových kaucí 500.000 Kč a 100.000 Kč. S o u d p r v é s t o l i c e přikázal vymáhající věřitelce vykonatelné pohledávky, nikoliv však i nevykonatelnou pohledávku a uvedl v tomto směru v d ů v o d ě c h: Jde jen o úroky z prodlení, pokud se týče další úroky z nich, tyto vedlejší nároky nejsou tituly exekučními přiřčeny a prokázány a vymáhající věřitelka požadovati je může jen jako knihovní věřitelka a jen potud, pokud jsou knihovně zjištěny. Soud má za to, že tyto úroky z prodlení a opětné úroky z nich soustavně každé půlletí účtované nejsou kaucemi 500.000 Kč a 100.000 Kč a kaucemi vedlejšími 20.000 Kč a 4.000 Kč kryty, neboť na základě rozsudku ze dne 29. února 1924, ze dne 27. května 1924 a usnesení ze dne 27. ledna 1925 dala si vymáhající věřitelka na prodané nemovitosti vtěliti v knihách pozemkových poznámku, že její úvěrové pohledávky 500.000 Kč s přísl. a 100.000 Kč s přísl. jsou plně vyčerpány a jsou vykonatelné. Tím vymáhající věřitelka kaucí vykonatelnými pohledávkami, jež jí byly z nejvyššího podání přikázány, plně vyčerpala a dala si tuto skutečnost ještě ověřiti knihovní poznámkou. Tento úkon jest pro vymáhající věřitelku proti povinné straně závazným a vpočetla si jím do rámce kaucí, o něž jde, vykonatelné pohledávky. Nemůže proto do rámce těchto vyčerpaných kaucí účtovat si nyní pohledávky nevykonatelné, pro které nemá exekuční titul. R e k u r s n í s o u d k rekursu vymáhajícího věřitele napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.